

Csatáné Bartha Irénke

Emlékek tükrei

Nevetés helyett most fekete keret,
méhekkal zsong a vadrózsa- álom,
lágý karral fonódik körém,
anyaemlék szállong e megtartó tájon.

Hullong a hó, puha bársony,
múltat őriz, lágý simogatásod,
körém fonódó színezüst álom,
szépségét már nélküled csodálom.

Vadvirágokban az arcod látom,
mosolyod fűrtösödik az akácon,
csipkés zsebkendőddel integet a bodza,
a kapuban állsz, mosolyod tárod hazaváróra.

Leszáll az este, békesség csendje,
titkos hangok halk neszezése
körém fonódó védőhálóm,
gyógyító szépségvilágom.

Tiszta szavak forrása

Könnyű álmot nem ígért Anyám,
de megtanított sok jóra, szépre,
tiszta forrásból vizet merített,
ajkáról otthonízü szavak rebbentek.

Mára hogy megváltozott az élet,
drága szavakból sziszegő méreg,
csalárd beszédek útvesztőjéből
kiutat merre talál a lélek?

Igaz szavak gyöngyház fénye
egyre gyakrabban sárba teperve,
álhazafiak száján hazugság fröccsen,
Siess Uram! Engesztelj ki minket!

Álmaimban Anyámat látom,
a tiszta szavakat ő adta számba,
s az ösvényt is kitaposta,
hogy visszataláljak a forrásra...

Erdőben

Ág se reccsen, lomb se rezdül,
dermed a csend, elnehezül,
óriás pókként szövö fátylát,
a nap pazarlón szórja lángját.

Öreg tölgy tövén moha ágyon
lelkem madárdallal gyógyítom:
pihenj lázongó, nyugtalan lélek,
tanítómester a bölcs természet.

A fák hallgatnak, nem fecsegnek,
ezernyi titkot megőriznek,
békesség fészkel minden ágon,
ide bárhonnan visszavágyom...

A birsalma illata

Kertben aszalódik
a birsalma illata,
gyümölcsét kihordta
a kifosztott ág,
elhullatta szirmát
a szedervirág.

A szőlőtőkék
elárvult hieroglifek,
varjak perlekednek
a tarló felett, pipál
a hajnal, ködöt ereget.

Ősz szagú már
az erdő, az út,
vadcsapáson inal
a megszeppent nyúl,
színpompás szekeren
október bevonul.

A hársak

A hársak ma is úgy zsonganak,
mint gyermekévek az otthoni dombokon.
Kilépsz árnyékukból, mosolyog a Nap,
hús tenyered simítja homlokom,
s óó karodba kapaszkodom.

Magamba szívom hársak illatát,
gyümölcsérlelő nyarak emlékeit,
Hányszor születtem újjá, mint e fák,
ahogy kérgük alatt őrzik boldog éveik,
körém gyűrűznek virágagancsos öleléseik.

Nehéz elhinni, hogy elvirul a nyár,
ölelő karok láncza elszakad...
Nézz a hársra, dús szirma száll,
de törzsében új, szunnyadó nyarak
reményét hordja reves kérge alatt

Marković Radmila

Kár

Emlékeim útvesztőjén lassan bandukolok,
a csönd árnyéka konokul kísér utamon.
Ifúságom szépsége a sírból int felém,
vele együtt sír a régi diáksereg,
akiket az emlék felélesztett. De kár!
Téli bundája alól nem mosolyog a lét,
mert ferdetükörbe bújt a nyár,
mert a csönd árnyéka a semmibe lép,
felváltaná egy halkan mormolt ima,
ám, nincs aki a kezét áhítattal összefonja,
mintha lenne ártatlan leánder szirma.

Szemünk előtt a mintakép

Fenséges tájakat látok behunyt szemmel.
Nem tudom, hogy nevezik bokor mellett.
Sárgát virágzik. Érzem a Nap melegét, ami
akkor is süt rám, ha csillagok pislákolnak
az égen, de a Hold közvetíti Napnak üzenetét.
Most fehérben pompázó hó-sapka, hó-bececs
és szőrös hó-bunda, a gallér nélküli, felidézi
régmúlt emlékeim, vérem bizsergeti,
arcom kipirul, látom amint bárányfelhők
köd helyett játszanak, szánkóznak a hegycsúcson.
Ráébredek: Isten országa a hegyek, a völgyek,
a folyók, a tavak, az erdők, a végtelenbe nyúló
búzamezők, amelyek hullámokkal sutognak a falu felé,
akár a tenger, amikor elmegy a Nap másfelé.
Miért nem lettünk ilyen szépek, mi emberek?
Nap, mint nap szemünk előtt a mintakép,
mindent bevilágító Hold és csillagok.
Nem fogjuk fel? Mákszemnyi emberek vagyunk!
Nyüzsgünk, mint hangyák, csak esztelenül.
Szeretnénk felülmúlni a természetet. Mi
törtető, kicsinyes lények maradunk akkor is,
ha ésszel legyőzhetjük az akadály-erdőt,
megfejtethetjük tikoknak titkát.
Célunk felé szeretettel vezessen az út,
még akkor is, ha: Per aspera ad astra.

* Tövises / göröngyös az út a csillagokig.